

# VIROLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

## LA SENYORA QUIMA TÉ UNA GATETA

per MORA



La senyora Quima, que encara és sol·  
té uns gatets i una peixera. [tera



La senyora Quima més bèsties tindria  
però la gateta no vol companyia.



Fins els peixos li fan nosa  
malgrat ésser bella cosa.



Dintre panxa els vol ella  
i no penjats a una anella.



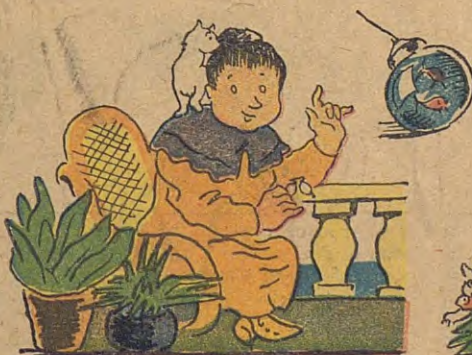
— Ah diantre, què fas ací  
no veus que no em deixes llegir



— L'estimo com una filleta  
és tan bonica la gateta!



— Em fas pessigolles a l'esquena  
mira que ets dolenta de menal



— Però no tinguin por que em faci mal  
té molt enteniment eix animal.



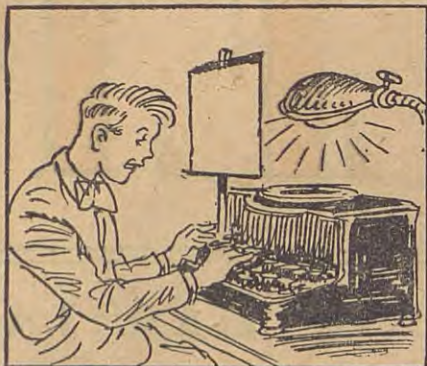
— Valga'ns Déu i quin espant!  
sóc a St. Miquel o a St. Sebastián!

# Una història en una cartera

Text d'en JOAQUIM FECIT

(Continuació)

Dibuixos d'en MIRRET



Quan Mr. Harrison digué a Ventura que ja era hora de plegar, encara Mr. Moore era allí. Marxà Ventura però esperà al carrer per veure si podia trobar la pista de Mr. Moore, saber on vivia i per ell trobarien després el parader de Mr. Forton. Però quan sortí Mr. Moore, un auto s'atansà i pujant a ell, desaparegué ràpidament deixant el nostre detectiu amb un pam de nas. Li faltà temps per anar a contar les seves descobertes a Martinet.

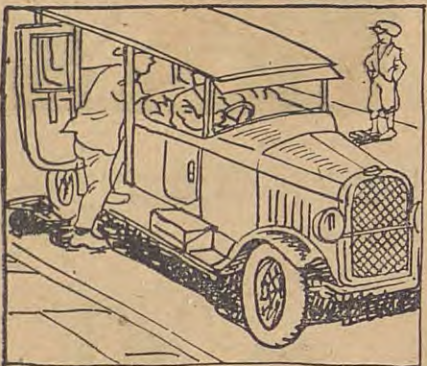


A la tarda del dia següent, Mr. Harrison encarregà a Ventura de dur una carta a Mr. Moore, d'aquesta manera tan senz'lla en Ventura s'enterava de l'adreça de Moore. I ja tenim en Martinet vigilant els passos de Moore i procurant recollir detalls de les seves habituds. Fent-se amic d'un nen de la portera (manantial sempre abundós d'informació) anà acumulant dades. El senyor Moore, feia tres mesos que era a Barcelona i de seguit deixà l'hotel



per a instal·lar-se en aquell pis. Això volia dir que la seva feina necessitava espai i no ésser observada per gent estranya. Sempre venia en un taxi, un senyor magre que caminava amb uns bastons; — Vet aquí Mr. Forton amb el seu reuma, es digué en Martinet.

Un dia, Martinet seguí a Mr. Moore pensant que aniria a casa de Mr. Forton, però no conseguí el seu objecte perquè on anà Moore fou al Casino Nord-Americà. Llavors se li acudí d'a-



nar al Casino Nord-Americà a una hora ben impròpia per assegurar-se que Mr. Forton no hi fos. Perquè en Martinet casi tenia la certesa que Forton també devia anar al club.

D'aquesta manera logrà l'adreça de Forton, perquè anant fora d'hora de concurrència al club demanant per veure'l, li respongueren, naturalment, que no hi era. — Es que em convé veure'l perquè duc un recado ggent per ell, digué en Martinet. — Doncs haurà d'a-



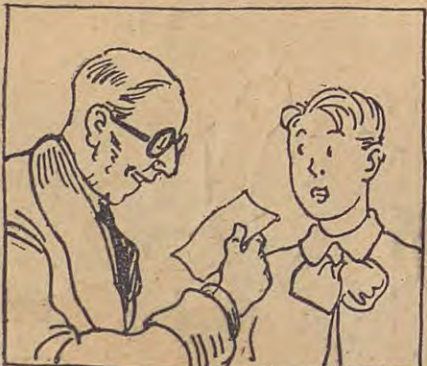
nar a casa seva, carrer tal, número tants i segurament allí el trobarà. No volia saber altra cosa en Martinet.

Es presentà a casa de Mr. Forton i demanà veure'l, que havia de parlar-li personalment. Al cap d'una estona d'esperar es trobà en presència de Mr. Forton, i ensenyant li la cartera li digué: — Es de vostè aquesta cartera? — Oh, sí exclamà gratament sorprès l'estranger i anava per pendre-la, però Martinet la reculà tot dient: —



Dispensi, però seria servit d'indicarme què conté, perquè jo sàpiga que realment l'entrego al seu propietari. Mr. Forton respongué: En primer lloc 10.000 ptes. en bitllets de mil, diverses targetes, tres cartes i un carnet d'una associació americana.

En Martinet restà esverat i exclamà: — Deu mil pessetes? Així no és de vostè, perquè aquí no hi ha ni cinc cèntims, ni res més que uns prospectes pel reuma i una carta en anglès!



Mr. Forton digué: — Per Déu vinga la meua cartera, a veure quina carta hi ha, i en mirar-la respirà alleujat, tot dient: — Per aquesta carta et perdono cinc mil pessetes, però entrega'm les altres cinc mil, crec que no fas mal negoci.

Martinet comprenent que el tractaven de lladre respongué indignat: — Ah, no senyor! si jo hagués trobat 10.000 ptes. sabent de qui eren, les hi hauria tornades totes! Quan jo vaig



trobar la cartera no hi havia res més que el que aquí hi ha, puc ben jurar-ho. I s'expressà amb tanta sinceritat que Mr. Forton quedà convençut. Així encara t'he de recompensar, afegí l'americà. — Jo no voldria altra recompensa que un empleu, informi's vostè de qui és la meua família i acceptim. — Home, home!.. Qui t'ha dit que jo hagi de menester ningú? — Ningú m'ho ha dit, però com que voldria practicar



l'anglès, no pretenc guanyar gran cosa o res si convé i he pensat que una cosa o altra em podria fer fer, tota vegada que diu vol recompensar-me. — Està bé. Demà passat torna i un cop informat et diré una cosa o altra. El noi se n'anà tot satisfet amb l'empleu coll avall. Als dos dies era empleat, i ja tenim els dos amiguets instal·lats en els seus observatoris.

(Continuarà)

## Una experiència famosa

Dibuixos d'En CORNET

(Acabament)

per En GUILLEM D'OLORÓ



La dona que havia acceptat el feixuc càrrec de mainadera simiesca era una pobra mare de família amb sis criatures per mantenir, la més petita d'elles de vuit mesos. Podeu comptar si n'estaria d'enutjada en veure que havia de deixar el seu estimat menut en braços de la nena gran i donar a un miserable mico les sollicituds que no podia prestar al seu filllet. Per això



quan després de sentir les converses del doctor Matesanz amb els seus deixebles arribà a comprendre que el que desitjava el doctor era que el mico es convertís en persona, va veure una excel·lent ocasió per fer-la apropar al seu filllet. Un dia el doctor li digué: «Me'n vaig a París per donar unes conferències i ja tornaré d'aquí a dues setmanes». — Ara és la meua, pensà



la mainade a, i s'emportà el simi a casa seva, el tancà en un galliner buit i encarregà als seus filllets que li donessin cacauets i avellanes. Mentrestant, prengué el seu menut i se l'endugué a casa el doctor i el posà al bressol que fins llavors havia ocupat la bestiola. Quan el doctor tornà de París, la dida seca l'acollí amb mostres d'admiraació: «Doctor, doctor!» exclamava.



«El mico» s'ha tornat una criatura». I l'acompanyà al bressol perquè comprovés la meravellosa feta.

El doctor, boig d'alegria, contemplà la rosada careta de la criatura i restà convençut que aquell era seu simiet ja transformat. Volgué enterar-se del procés de la transformació i la dona li explicà que quan ell fou fora, començà a caure el pèl de la bestio i a



de dia en dia apareixia més hermós fins que arribà a l'estat actual.

Li faltà temps a en Matesanz per comunicar la fausta nova als seus companys i deixebles els quals un per un desfilaren per la casa a veure aquell fenomen transformista. Tots felicitaven el doctor i li donaven l'enhorabona. Però la mainadera, mare veritable del suposat simi, començava a témer les



conseqüències del seu acte. Aviat va comprendre que el doctor Matesanz mirava la criatura com a cosa seva i que el dia que ella deixés la casa hi hauria de deixar el filllet.

Davant d'això i no volent revelar la veritat, prengué una resolució. Digué al doctor que ara que el nen ja començava a caminar era el moment de dur-lo a la plaça de Tetuan a passejar al



sol i enfortir-se de cametes.

El doctor hi accedí, sense sospitar res i la dona se n'endugué la criatura a passejar. Arribant a la plaça de Tetuan comprà una lliura de cacauets. Al cap de poc arribà la seva filla gran amb el mico. La dona agafà la bestiola i donà el nen a la seva filla la qual se l'emportà de pressa cap a casa. Men-



trestant el mico s'anava atipant de cacauets i quan hagué acabat s'enfilà a una palmera. La mainadera demanà socors i el jardiner i els guardies, feren baixar la bestiola.

Llavors se n'anà cap a casa el doctor tota plorosa i li explicà la feta així: «El nen s'ha posat a menjar cacauets i ha començat a tornar-se pelut i quan



l'he volgut reprendre s'ha escapat cap a la palmera».

Ara el Doctor Matesanz està preparant una obra transformista sobre el tema: «Influència de l'alimentació en l'evolució» en la qual es proposa explicar com els simis bevent bibe ó es tornen criatures i les criatures menjant cacauets es tornen simis.

# CONTES ARABICS

ADAPTATS PER JOAN GOLS

AMB IL·LUSTRACIONS

DE JOAN G. JUNCEDA



## UNA COMPLICADA HISTÒRIA

(Cont'inuació)

Els tres orbs voltaren tota la casa palpant amb els gaiatos tots els recons i reconets, després del qual tornaren al lloc primitiu. Aleshores Bachac aixecà una rajola i tragué de sota un sac tot ple de dinars d'or. Els contaren tots tres i trobaren que no n'hi mancava ni un. Després cada un n'agafà un parell i tornaren a deixar el sac al fons de l'amagatall, després del qual taparen altra vegada el forat amb la rajola. Un dels tres orbs eixí de la casa i al cap d'una estoneta tornà amb cebes, dàtils, pa i vi i tots tres s'assegueren en coixins al voltant de la taula per menjar. El lladre, aleshores, es deixà anar de la corda sense fer soroll, s'assequé entre els tres orbs, just al costat de Bachac, i començà a menjar amb ells sense dir res.

Bachac qui tenia l'oïda molt fina, tot seguit remarcà el soroll que feia el lladre amb la boca tot menjant i, de sobte, allargà les mans cap a la banda on oïa el soroll i agafà un braç del lladre mentre cridava:

— Correu, companys! Hi ha un estranger entre nosaltres! Jo el tinc agafat per la mà!..

Tots se li abraonaren al damunt i tauleta i plats i vasos i tot volà en l'aire mentre el lladre era fet presoner pels tres captaires orbs.

— Correeeu... musulmaans!.. — feien tots tres a cor; — Veniu en nostra ajudaa!.. Un lladregot ens vol robar les nostres economieees!

Tot seguit arribaren a la casa tots els veïns. El lladre, en veure's perdut, tancà els ulls i es fingí orb com els altres tres.

— Per Al·lah, musulmans! No doneu pas crèdit a aquests tres canalles de companys meus! Jo sóc un pobre captaire orb com ells tres i amb ells tres associat per partir-nos els beneficis. Jo us juro per Al·lah! Pel Soldà! Per l'Emir!!! Conduïu-nos a tots quatre al davant del Gualí i ell ens farà justícia!

Mentrestant els soldats del Gualí havien arribat, s'empararen dels quatre captaires i els conduïren a la pre-

sència del Gualí esmentat, el qual preguntà:

— Qui són aquests quatre homes?

— Oh Gualí just i perspicaç! — féu el lladre sempre amb els ulls tancats.

— Jo et juro que és fals el que diuen aquests companys meus; jo no sóc cap lladre, sinó un orb com ells; i si no ho vols creure fes que hom em torturi fins que digui la veritat!

Aleshores el Gualí donà ordres i hom agafà el lladre, li despullaren el tronc i començaren a ventar-li bones vergassades a l'esquena. Al cap de deu o dotze cops el lladregot obrí un ull i, al cap de deu o dotze més, obrí l'altre i exclamà:

— Oh, Gualí! Fes suspendre la pena que ja diré la veritat!

El Gualí féu deturar el càstig i el lladregot, després d'haver-se vestit continuà:

— Oh, Gualí! Nosaltres som quatre orbs fingits que enganyem la gent amb aquesta falsa desgràcia perquè ens donin almoïna i, sobretot, per poder entrar sense despertar sospites per les cases i, així, preparar a cop segur els nostres robatoris. D'aquesta manera hem arribat a recollir deu mil dinars d'or que tenim amagats a sota d'una rajola a casa de Bachac. Avui jo reclamava la meva part i aquestos

tres farsants han tingut la gosadia no sols de negar-me-la, sinó d'agredir-me i intentar fer-me passar per lladre! Fes, oh Gualí just i perspicaç! que hom vagi a casa de Bachac i veuràs com jo no menteixo; i fes que hom torturi els meus tres companys i veuràs com també diran la veritat!

El Gualí féu anar a casa de Bachac i ben aviat hom tornà amb el sac amb els deu mil dinars d'or. Aleshores el Gualí ordenà que hom apallissés els tres orbs fins que diguessin la veritat. Els tres desgraciats captaires bé prou s'exclamaven i juraven i perjuraven que era falsa l'imputació del fals company; el qual, mentrestant anava dient al Gualí:

— Ah, senyor! Tenen el cor tan endurit que seran capaços de deixar-se matar-se matar abans de confessar llur culpa!

Aleshores el Gualí ordenà que hom entregués la quarta part dels diners al lladregot i, mentrestant digué a Bachac i als altres dos captaires:

— Miserables falsaris! Ja podeu fugir de la meua presència i fins de la ciutat i tot, i guardeu-vos que els meus guards no us hi tornin a arreplegar, perquè si ho feien jo els ordenaria que us tallessin el cap al mateix instant!

I tal és, senyor, la curiosa història



del meu amic orb, el desgraciat Bacbac!

El Soldà, que havia escoltat el recitat de l'Intendent amb gran atenció, s'acaricià la barba, somrigué un moment i féu:

— Bé és prou curiosa la teva història, oh Intendent! Però no ho és pas tant, de bon tros, com la de la mort del nan geperut. Per tant, ara mateix us faré penjar a tots plegats!

— Senyor! — féu el Sastre, qui fins aleshores havia romàs callat. — Si m'hi autoritzeu jo us en contaré una d'història, més interessant que totes les que fins ara han explicat!

— Ja pots començar — féu el Soldà — però guarda't; que si m'enganyes us faré penjar a tots!

### Recitat del Sastre

— Heu de saber, senyor — començà el Sastre — que el dia abans de la meua aventura amb el vostre bufó nan, fui invitat a un convit que hom donava en honor de les principals persones del meu gremi d'aquesta ciutat i d'algunes de llurs amistats.

I heus ací que quan tots estàvem asseguts en rodona i ja només esperàvem que vingués l'amo de la casa, aquest arribà acompanyat d'un atlot estranger alt i ben plantat, abillat amb sòbria elegància; mes coixava d'una fàisó molt marcada. En arribant tots ens alçàrem per tal de saludar els nou-vinguts i quan tots anàvem a seure per començar el banquet, veiérem que el jove estranger empal·lidia, donava unes passes enrera i feia acció de retirar-se visiblement contrariat. L'amo de la casa i els més amics seus hi acudiren a l'instant i procuraren fer-lo seure; però ell els respongué:

— Jo us prego que m'excuseu, però entre vosaltres hi ha un individu, la presència del qual em contraria de tal manera que em veig obligat a allunyar-me d'entre vosaltres, no obstant que la vostra companyia em seria tan cara! Aquest individu és aquell maleït Barber que seu en aquell cantó! — i assenyalà un home de llarga barba, el qual tenia una cara de trapella i d'enredaire, que desconcertava. Malgrat això, el Barber baixà els ulls i callà; i l'atlot continuà:

### Història de l'Atlot Coix i el Barber

(contada pel primer  
i recitada pel Sastre)

— Heu de saber, senyors — ens contà l'Atlot Coix — que jo vivia tranquil a Bagdad, la meua ciutat natal, però ja feia temps que pensava en ca-

sar-me tal com Al·lah ens mana. El problema consistia en trobar la muller que jo desitjava: Bona, honrada i bella...

Un dia, caminant caminant pels meus negocis vaig arribar a un carreró sense sortida, al fons del qual hi havia un banc de pedra. Com que estava un xic cansat, m'hi deturí a seure una estoneta. Al cap de pocs instants s'obrí una finestreta de la casa del costat i hi aparegué una donzella amb una regadoreta i començà a arruixar les flors que tenia plantades en testos a l'empit de la finestra.

Senyors: Jo he de dir-vos que mai a la vida veureu una noia de bellesa comparable a la de la formosa jardinera, a la vista de la qual vaig sentir que en mi es produïa quelcom que no sé com explicar-vos. Era blanca com l'estel de l'alba i el seu braç era diàfan com el cristall. No cal que us digui que en aquell mateix instant mon cor quedà inflammat per la més ardenta de les passions i captiu d'aquells esports que l'havien encadenat per sempre més.

Quan ella hagué arruixat les flors, tragué un xic el cap enfora de la fines-

tra, guaità distretament amunt i, després, avall; em veu i em llençà un esguard llarg... profund... que quasi em deturà el cor, em glaçà la sang a dins de les venes i em xuclà l'ànima com una serp!

Després tancà la finestra.

Com explicar-vos l'estat en què jo quedí!

Vaig romandre assegut en aquell banc, aclaparat, amb els ulls fits en aquella finestra, com un somnàmbul o bé com un que no és d'aquest món!

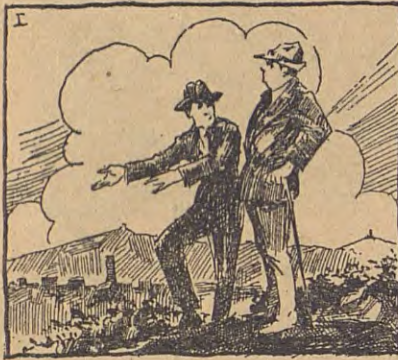
Quan es féu fosc jo viu venir el Cadí acompanyat dels seus negres; baixar del cavall i entrar a la casa, a la finestra de la qual jo havia vist aquella adolescent, i vaig pensar que devia ésser son pare.

Vaig tornar-me'n cap a casa en un estat d'esperit deplorable sense ponderació possible; i em vaig deixar anar al llit ple d'angoixes i malestars... Tots els criats i criades varen acudir al meu voltant per tal de veure si trobaven remei per al meu mal. Al cap de poc la febre m'arborava i començà a desvariejar...

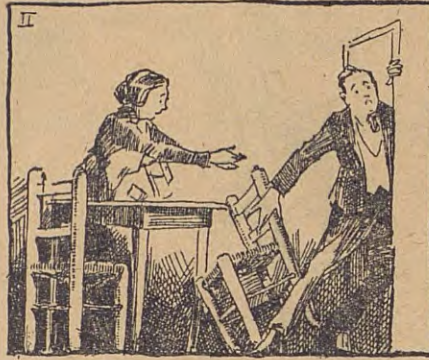
(Continuarà)



# EL CONVIT



I  
Don Esteve Puntual  
que és un comerciant formal  
després d'anys de treballar  
per fi es va poder comprar  
una petita caseta  
entrè Sans i la Bordeta.



II  
Si bé mirada de lluny  
era com un cop de puny  
i mirant-la cara a cara  
era més petita encara,  
quan a dins hom s'ha encabít  
troba el lloc molt esquitit.



III  
Don Esteve està joíós  
de sa torra i de ses flòs  
i la voldria ensenyar  
als companys, perquè admirar  
poguessin aquell niuet  
del que ell n'està satisfet.



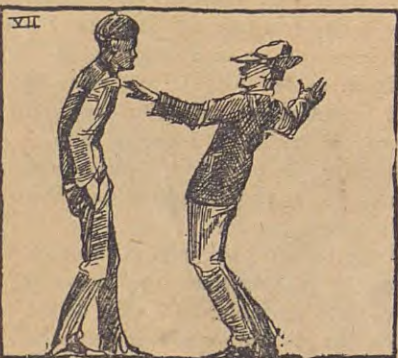
IV  
Quan anava al magatzem  
troba el seu amic Guillem  
i li diu entusiasmat:  
«Hauràs de vení aviat  
a ma torre algun diumenge.  
Ja saps que a casa bé es menja.»



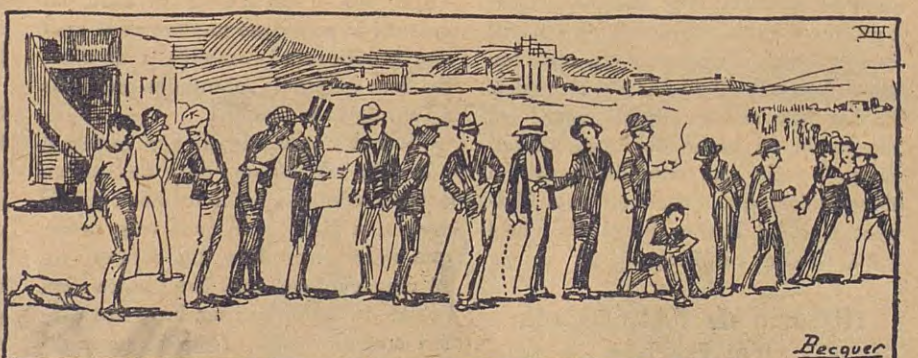
V  
Després troba don Pancràs  
i li diu: «Que no vindràs  
algun diumenge a la torra?»  
«No m'agrada anar de gorra!»  
«Home, ja hi ha confiança  
vina i farem gran menjança.»



VI  
A en Peret també li ha dit:  
«Un diumenge, si és servit  
vingui a veure ma caseta  
ja veurà que és boniqueta.»  
«Sí, senyor ja pujaré.»  
«Vingui, que amb gust el rebré.»



VII  
«Don Pasqual, que no vindrà  
algun dia, a visità  
la meva caseta nova?»  
«Home el viatjar no em prova!»  
«Qui creu els metges es penjà  
Pugi a veure'm un diumenge.»



VIII  
I succeí, oh sort feresta  
que el primer dia de festa  
el convit fou acceptat  
amb gran unanimitat.  
De la Bordeta el tramvia  
ja dur més gent no podia.

I el pobre senyor Esteve.  
veié caure a casa seva  
cap allà a cent convidats  
tots riallers i afamats  
que no hi haurien cabut  
ni apretats amb un embut.

Becquer

# UN RETALLET DE CADA COSA

## FAULES D'ISOP

*Les granotes demanen Rei*

Les granotes, cansades de viure en l'anarquia, enviaren ambaixadors a Zeus per demanar-li que els donés un rei. Zeus, veient llur simplicitat llençà un tros de fusta a l'estany. De moment les granotes, espantades pel soroll, s'enfonsaren dins l'aigua. Però després, com que la fusta no bellugava, pujaren i arribaren a un tal menyspreu pel rei que saltaven sobre la seva esquena i s'hi asseien. Enujades de tenir un tal monarca anaren altra vegada a Zeus i li demanaren de canviar-los el rei perquè el primer era massa mandrós. I Zeus, enujat contra elles, els envià una serp que les perseguí i les devorà.

La faula mostra que millor és ésser governat per ganduls però no dolents, que tenir prínceps turbulents i perversos.

Un pagès rebé la visita d'un agent d'asseguraments que provà de convèncer-lo que s'havia d'assegurar la casa contra incendis.

L'home, però, no volgué fer-ne cas, dient que a casa seva no es calaria mai foc i que fóra llençar els diners.

Al cap de poques hores, caigué un llamp a les golfes i la casa començà a cremar.

Llavors el pagès es posà a córrer amunt i avall del poble, cridant:

— On s'ha ficat aquell corredor de segurs! On és! Mireu que és prou que mai no pogueu trobar un home quan el necessiteu a correu!

— Per menjar, senyora, he provat l'art, el bandidatge, el captar, la dansa...

— Heu provat el treball?

— No, senyora. Vaig per ordre alfabètic i em falta provar moltes coses abans d'arribar a la t.

L'amo cridà als seus dependents:

— Hi ha algú de vostès aficionat a la música?

Creient que anava a repartir entrades per algun concert, quatre o cinc exclamaren a cor:

— Un servidor!  
— Doncs aneu al meu pis que la meva senyora us farà dur el piano del menjador a la saleta.

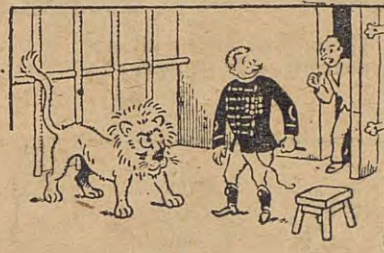
— Com està el negoci?  
— Malament! Ni la gent que no paga no compra res, ara!

Turista: — Hi ha fantasmes en aquest castell?

Guia: — N'hi havia, però el vam desinfectar fa poc.

Lladre primer: — Em sembla que ens ho enduem tot, oi?

Lladre segon. — No t'amoïnis, ja ho llegirem demà al diari.



— Hi ha el sastre que ve a cobrar.  
— Digueu-li que entri.

(De *Pèle-Mêle*)

## UN PEIX QUE LLADRA

Un peix anomenat gos d'aigua, o peix cadell, es troba en alguns rius del Canadà i també en les valls del Mississipi. Aquest peix té la particularitat que treu el cap fora de l'aigua i llença un lladruc igual al d'un gos.

Per una juguesca un carter anglès caminà una distància de vint quilòmetres calçat amb sabates de dona, de taló alt.

Certs insectes tenen els orgues de l'oïda a les potes.

— L'altre dia em van preguntar quants anys tenia, i no em recordava si en tenia trenta o quaranta!

— I què vas dir?  
— Un terme mig: vint-i-cinc.

Les plantes marines no viuen més enl à de 200 metres de fondària, però els animals arriben fins a cinc mil metres.

— S'acaba de promulgar una llei prohibint l'exportació d'antiguitats.

— Quina desgràcia! Ara que la sogra se'n volia anar a Amèrica!

## HUMOR D'ALTRE TEMPS

Fins tenint una disputa és mal pagadò en Bernat. Li donen quatre reversos i no vol tornar-ne cap.

R. B.

Un pagès de Gratagossos escriví a l'amo una carta en la que al final li deia:  
— Li adverteixo, senyor Cases, que com que he perdut l'adreça del carrer on viu i casa, a la «Lista de Correus» li entregaran eixa carta.

M. L. S.

Un pagès, del tot talòs, quan en un palau va entrar admirat es va quedar davant d'un mirall molt gros. I digué quasi a l'instant:  
— Déu em guardi, a la muntanya, de bandits de cara estranya com el que ara estic mirant!

J. A.

Cert dia, en una funció on hi hagué força xibarri, el sereno del meu barri tres cops va buidà el porró. Acabat que fou el *trueno* agafà *xuxo* i fanal i fent esses, molt formal cantava: — Tres... i sereno!

S. ALSINA

Deia en Quim veient que un tipus no volia pagà el *gasto*:  
— Jo crec que tu fas el *tonto*.  
— El *tonto* el faré si pagol

P.

## Gran concurs d'ombres xinesques



N.º 586 — Pere Sala



N.º 587 — Jordi Elias



N.º 588 — Fi del Mas



N.º 589 — Jaume Quersl

# AVENTURES DEL CAPITA PAU SABATA

La vocació es veu aquí  
d'aquest cèlebre marí.



Prop de la vila d'Ocata  
va néixe en Pere Sabata.



Quan encara molt petit era  
navegava a la banyera.



A col·legi era el primer  
a fer barques de paper.



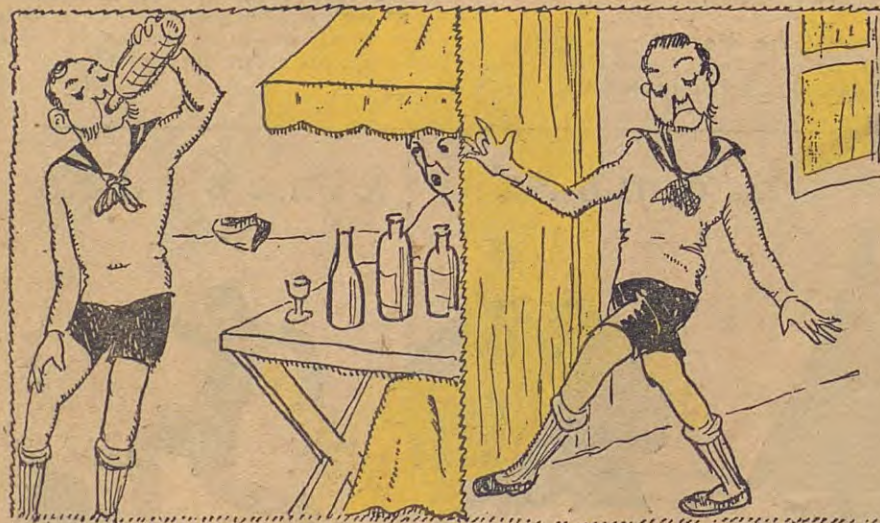
L'únic que amb goig aprenia  
era la Geografia.



Les carbasses desitjava  
perquè amb elles navegava.



Amb un cubell i un bastó  
va fé una navegació.



Es curà el mareig violent  
amb un litre d'aiguarent.



I quan a casa tornava  
a la vela navegava.

Sos pares, per reformar-lo,  
han decidit embarcar-lo.